

De Skjulte Helte - fortællinger om vores frivillige og medlemmer som er med til at gøre en forskel for sporten

Lars "Fjjobbe" Rossen, årgang 1952, c-115

- Hvornår startede du i sporten?

Jeg startede i klubben Center Jump i Odense efteråret 1973 som 20årig, og fik de første 7 spring samme år. Herefter gik det, efter datidens forhold, stærkt med at få flere spring.

- Hvorfor begyndte I at konkurrere?

Vi begyndte vel at konkurrere fordi konkurrencegenet ligger dybt i alle mænd og især i sportsinteresserede. Faldskærmspring kommer jo fra militæret, og her havde man i begyndelsen af 70erne gennem en del år dyrket stil og præcision som konkurrence i militærregi. Mange af militærspringerne var også medlem af civile klubber og overførte på den måde konkurrencedisciplinerne til dem. Da jeg startede i 1973, var jeg så heldig at der i Center-Jump (OFC i dag) var et par springere, Søren Meder og Bjarne Johansen, der netop havde været i Frankrig og der, set hvordan franskmændene dyrkede RW (Relativ Work) på konkurrence niveau. RW er det der senere kom til at hedde FS (Formationspring).

Søren og Bjarne mente at det skulle vi også gøre i DK, og de var således foregangsmænd for denne konkurrencedisciplin i DK. Springere på Sjælland og i Jylland begyndte at sammensætte diverse grupper for –

overfor hinanden – at vise hvem der var bedst. Udfordringen på daværende tidspunkt var, at de fly vi anvendte kun kunne medtage 3 springere. Da der senere kom fly med plads til 4+ springere, blev de selvfølgelig attraktive.

Årsagen til at vi fandt denne nye disciplin attraktiv og sjov var jo, at her kunne man se en anden person i det frie fald, grine sammen i frit fald og efter springet bruge mange timer på at gennemgå, kommentere, grine af det der var sket i sidste spring.

I det store udland (især USA og Frankrig) havde man på daværende tidspunkt allerede konkurrencedisciplinen 4-mands. Derfor ville vi jo også sammensætte 4-mands grupper for at kunne efterligne de store faldskærmsnationer.

- Hvordan og hvor ofte trænede I?

I de første år lavede vi selvtræning. Vi prøvede ved logisk tænkning og mange forsøg, at finde ud af hvordan man skulle lave de forskellige figurer. Vi var godt klar over, at det væsentlige var at være tæt ved hinanden og så falde mest muligt lodret. – Så mange forsøg!

På holdet Dagdriverbanden kom vi fra 3 forskellige steder i landet. Vi mødtes vel 2 weekender i måneden der, hvor der blev

arrangeret et stævne med et større fly (til 4 springere). Ellers lavede vi selv aftale med flyejer. Vi kørte land og rige rundt, var utrolig optimistiske mht. om vejret blev godt nok til spring. Vi skulle jo gerne i 3km, så vi var ikke glade for skyer, havde dog ofte en tro på at skyerne nok snart drev bort.

Vores første rigtige træningsophold var en uge i Frankrig, jeg mener det var foråret 1976. Her havde de et stort fly 10+, så det var helt vildt. Vi mødtes med en tilsvarende norsk gruppe og fik gode input fra de mere erfarne franskmænd.

I den første tid kendte vi ikke til at have kontakt i afspringet, så det var meget væsentligt at alle kom af flyet inden for samme splitsekund. Vi havde ingen video eller andre hjælpemidler, så ved træning brugte vi megen tid og energi på at huske/genkalde hvad der var sket i springet. Vi brugte meget tid på forberedelse og på de-briefing. Vores første træner var en amerikaner der kom til Aars en uge i sommeren 1976.

Kontakt med hinanden i afspringet begyndte vi først med efter jeg havde set og prøvet det i Australien 76/77. Video begyndte vi først med noget senere.

- Vil du starte med at springe igen?

Jeg havde mit sidste spring over Maribo i efteråret 2006 hvor vi lavede 12 og 15 mands sekvens spring. Har de første par år herefter flere gange overvejet at begynde igen, men forventer pt. ikke at blive springende igen.

- Ved du om nogle af dine holdkammerater springer i dag?

Fra det helt tidlige hold Dagdriverbanden (Søren Meder, Erik Justesen, Hans Otto "Olav" Larsen + jeg) er der kun Olav der fortsat er springende. Olav fungerer fortsat som instruktør i Odense og er netop blevet hædret som æresmedlem for sine 50 års virke i klubben.

Jeg har gennem årene sprunget på flere danske konkurrence hold, både 4 mands og 8 mands, men bortset fra Olav er alle andre fra disse hold holdt med at springe af forskellige årsager.

- Hvor kommer dit øgenavn fra, og hvad er det?

Jeg har gennem alle årene lydt øgenavnet "Fjobbe".

I efteråret 1974 hvor jeg var begyndt at springe med en fast gruppe, mødtes vi ofte på Fredericia flyveplads. Her havde man en 4 personers cessna vi kunne træne fra. En søndag formiddag gik jeg på pladsen og "trænede" hvad vi skulle op og lave i det næste spring. Og der ser jo lidt mærkeligt ud når én person går rundt med sig selv og laver forskellige bevægelse, måske balletagtige bevægelser. En pige – lad os kalde hende Laila - der havde haft en lystig aften dagen før sagde højlydt at jeg "fjobbete rundt". Hun ville faktisk have sagt fjollede rundt, men pga. aftenens udskjelser blev det til det andet ord. Min gode ven Ralf Predstrup syntes dette var utroligt morsomt og han benyttede enhver lejlighed til at omtale mig som den der fjobbete rundt, og mit øgenavn var skabt.

Øgenavnet Fjobbe har således hængt ved gennem alle årene, og mange der har kendt mig har kun kendt dette navn og faktisk ikke vidst hvad jeg rigtigt hed.

- I bliver ofte omtalt som gode ambassadører for sporten, da I var aktive. Hvorfor tror du I gør det?

At vi måske var gode ambassadører kan hænge sammen med at vi var positive og glade personer der syntes det var sjovt at se andre springere i luften herunder, at vi gerne så at flere begyndte at springe RW (så vi havde flere at springe med). Vi kom meget rundt i landet, idet vi altid fulgte de lidt større fly. Og når vi kom til nye springpladser var der altid nogle håbefulde springere der gerne ville springe med en eller flere af os –

og det gjorde vi meget. I dag ville man nok have taget sig betalt for disse oplæringspring, men i datiden gjorde vi disse oplæringspring med andre på egen bekostning fordi det var sjovt og berigende at se de glade smil i fritfald og være med i genfortællingerne af spring når vi landede.

- **Hvordan ser du at sporten har forandret sig fra dengang du var aktiv til i dag?**

Nu har jeg som sagt ikke sprunget de sidste 12 år, men jeg ser at brug af vindtunnel har bragt FS springere væsentlig længere frem på meget hurtigere tid en tidligere. Ligeledes har mange hold gennem årene betalt sig til trænere og mange er taget til udlandet i kortere perioder for at være sikker på springvejr, store fly og dygtige trænere. Og selv om vi i min tid syntes det var dyrt at springe på vores niveau så tror jeg at de seriøse hold i dag bruger væsentlig flere penge på deres sport.

- **Kan man som elitespringer hjælpe nye springere, og hvordan?**

Elitespringeren er vel den springer i området eller klubben som de nye "ser op til" og gerne vil være ligeså dygtig som. Jeg tror altid at elitespringere, eller elitesportsfolk generelt, har været med til at hæve niveauet og man har ofte set at hvis der i en klub er et godt hold vil der i klubben ofte blive udviklet flere gode springere end i klubber uden dygtige springere.

Hvis man laver en fornuftig aftale med elitespringerene, kan disse lave basistræning med nye håbefulde springere, men jeg tror også elitespringerne i disses peak har nok at gøre med deres egne spring. Men en elitespringer der har trappet ned på egne ambitioner, vil altid være en god træner for nye folk, det kan være både som motivator og som springende træner.

Med sportslig hilsen

Lars "Fjobbe" Rossen, årgang 1952

c-115

